

Belki Bir Gün

— redfer · 26 Mayıs 2026

Bazen en beklenmedik anda
Küçük bir umut filizleniyor içimde.
Belki bir gün
Tam da senin unuttuğunu sandığın bir anda
Beni hatırlarsın.
Belki bir sabah kahveni içerken,
Bir an gözlerin dalar
Ve acaba o şimdi nasıl diye geçirirsin içinden.
Çünkü umut etmek,
Hala bekliyor olmak demek,
Hala kapıyı aralık bırakmak demek.
Özlemim mi ?
O hiç dinmiyor işte.

Bazı akşamlar sokaklarda yürürken,
Sanki arkamdan adımları sesleniyorsun gibi oluyor,
Dönüyorum kimse yok.
Bir şarkı çalıyor,
Senin sesinle söylüyorum sözlerini,

Yastığa sarılıyorum.
Kokun çoktan gitmiş olsa da ,
Hala orada olduğunu hayal ediyorum.
Özlemin beni yaşatıyor ,velakin öldürüyor da.
En çok da seni ,
En güzel halinle hatırladığım zamanlar ,
Seviyorum.

Gülüşün aklıma düşüyor,
Gözlerimin içine bakman.
Bir anlığına bile olsa bana aitmiş gibi hissetmem.
Sonra hüzün çöküyor yavaş, ağır.
Her şeyi kaplayan bir sis gibi.
Artık ne öfke kalıyor ne isyan.
Sadece derin, sessiz bir hüzün.

Seni sevmiş olmanın hüznü,
Kendimi bu kadar adanmış olmanın hüznü.
Ve belki de en çok ,
Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hüznü.
Ama bu hüzün bile garip bir şekilde güzel.
Çünkü içinde sen varsın.
Çünkü şunu öğrendim:
En derin yaralar en büyük sevgilerden doğuyormuş.
Ve şimdi yavaş yavaş bırakıyorum seni ,
Ellerimden kaymana izin veriyorum.
Resminin.

Sadece içimde bir yerde,
Sıcak ve sessiz bir köşede
Sana dair ne varsa bırakıyorum kalsın şimdilik.
Mola veriyorum.
Belki bir gün bu şehirde bir daha karşılaşsak,
Bir daha göz göze gelirsek yeniden başlarız.
Sonra hafifçe gülümseriz,
Ne özür dilerim deriz...
Ne hala seviyorum.

Sadece bir zamanlar birbirimizi,

Çok derin yaraladığımızı
Ve o yara sayesinde ,
Biraz daha olgunlaştığımızı anlarız.
Şimdi gidiyorum hüznle,
Özlemle, ufak da olsa bir umutla.
Ama artık kendi yoluma.

Umarım bu aradan sonra tekrar görüşürüz.
Belki gittiğin o şehirde,
Belki de başka bir şiiirde,
Yeniden...
Eskisi gibi.

redfer.